

[Peter Jørgensen.]

offentlige liv — det kan være sindssygehospitalerne, som det altså drejer sig om i dette tilfælde; det kan være åndssvageforsorgen, det kan være undervisningssektoren, det kan være de kulturelle anliggender, det kan være mange, mange andre ting — kan være ønsker om en ændring i den prioritetsfølge, som man fra økonomiudvalgets side har opstillet.

Jeg vil dog alligevel sige, at bemærkningen i udvalgets betænkning for så vidt glæder mig ud fra den betragtning, at vi jo er nogle stykker, der igennem mange, mange år har gjort forsøg på at forklare både folketinget og befolkningen, at der her er en række problemer, som trænger sig på til løsning. Man burde måske derfor i denne diskussion tage højde for en del af disse problemer, og man burde måske også have forlangt, at det finanslovsforslag, som for få dage siden blev vedtaget i det høje ting, havde taget højde for en løsning af de problemer, der her er tale om. Det har man imidlertid ikke gjort, og det sætter måske en grænse for, hvad man er i stand til at nå på dette område. Det er jo muligt, at de, som har beskæftiget sig med disse problemer, ikke har været opmærksom på, at der her var et særligt problem, som var i offentlighedens søgelys.

Jeg ved ikke, om de økonomiske reserver i det finanslovsforslag, vi har vedtaget, er af en sådan størrelse, at man for så vidt kan foretage en omprioritering med hensyn til de problemer, som man i det kommende finansår skal løse; det er muligt, jeg ved det ikke, men det kan vi muligvis få et svar på, og hvis der er en sådan mulighed, vil det i hvert fald glæde mig. Der ligger i de forhold, som vi har gennemgået ved første behandling og i udvalget, så mange og store menneskelige problemer, at vi må tage hensyn til dem, og det vil glæde mig, hvis man er i stand til at øge bevilningerne på dette område.

Jeg skal ikke komme ind på alle de mange enkeltheder, som betænkningen har peget på, men kun sige, at det i hvert fald her drejer sig om et område, hvor der, så vidt jeg kan skønne, står et enigt folketings bag ønskerne om en løsning.

Jeg anbefaler lovforslaget til vedtagelse.

P. E. Eriksen: Mit parti kan fortsat anbefale lovforslaget. Gennem det udvalgsarbejde, der er udført, og den betænkning, som et enigt udvalg har afgivet, har vi ønsket at pege på de forhold og de tanker, som betænkningen omtaler, og som vi håber må indgå i overvejelserne fremover vedrørende denne sag med henblik på en løsning af de problemer, det her drejer sig om.

Clara Munck: Ligesom hr. Peter Jørgensen har jeg lyst til at gøre et par bemærkninger om formen af den betænkning, som det udvalg, der har beskæftiget sig med opførelsen af et statshospital i Herlev, har afgivet.

Det er rigtigt, som det blev sagt ved førstebehandlingen, at lovforslaget er meget lille og faktisk kun drejer sig om dette ganske enkle: kan vi nu gå i gang med et af de ønskede projekter inden for statshospitalsforsorgen? Det er også rigtigt, som det fremgår af betænkningen, at vi i de drøftelser, der har været om problemerne på dette område, alle har været enige om, at staten langt fra har opfyldt sine forpligtelser. Derfor kan man altså undre sig lidt over betænkningens form. Den blev jo forelagt os af den socialdemokratiske udvalgsformand, og vi i vor gruppe har egentlig for så vidt kun været tilfredse med, at det netop var fra socialdemokratiske hold, denne meget fyldige betænkning fremkom.

Vi lægger i vor gruppe vægt på de ting, der er gjort opmærksom på i betænkningen, og vi beder om — og vi vil da arbejde for — at det, som folketingets forskellige grupper i udvalget har kunnet enes om, også må blive fulgt op, hver gang lejlighed gives dertil. Det er selvfølgelig rigtigt, at vi alle sammen har et ansvar for, at forholdene er så vanskelige, som de er. Vi ved også, at det er et område, der kræver en større og større indsats, og derfor skal jeg på min gruppes vegne sige, at uanset betænkningens måske særprægede form er vi meget tilfredse med, at det er et enigt folketingsudvalg, der har kunnet afgive den.

Skræppenborg-Nielsen: Alle her i landet ved, at vi mangler statshospitaler. Der er